

D
I
G
T
E

nattemåge

Martin Bau Clausen

Første del

Nattemåge

*Forsidelayout af Mogens Skjold Overbeck
Forsidefoto fra nrvoutdoors.com*

1

Først slukker vi solen og graver månen ned,
og slukker for lyset i byerne

så fejer vi alle stjernerne sammen på
himlen, og samler dem i ét punkt
og det punkt har ingen styrke

så maler vi mågernes vinger sorte
og maler vinduerne sorte
og stiller kanoner op i gaderne

og maler spejlene sorte,
så vi kan se hvor mørkt der er blevet

så fejer vi gaderne
gør rent i stuerne
og maler væggene sorte

så lægger vi afdækningsplastic ud over
tagene
og skriver nye regler på himlen,
med sort røg og gamle plasticsække

så slukker vi for musenes øjne
og slukker for kameraerne
og alle skærmene i alle
elektronikbutikkerne maler vi sorte

dukkerne står på gadehjørnerne
de har lange bukser på, store jakker, og
skjolde

og vi spreder sand ud i gaderne
vi starter røgmaskinerne op,
så luften smager af mugne ferskener

børnene ligger under jorden

og vi maler sorte striber hen over deres
ansigter

vi maler dynerne hvide, så de kan lyse op i
mørket

vi fylder kloakkerne med sand
hænger bannere mellem husene
og nødhjælpsflyene drysser sort konfetti
over ørkenen

vi maler moskéerne sorte
og maler ordene sorte
og lader mørket skylle frem imellem
bøgerne

vi dækker paladserne
stepperne
skovene
og maler alle sprogene sorte

vi stiller dukker op langs vejene
spærrer lufthavnene af

markerne, og floderne har vi malet sorte
vi lader skibene ise til ved havnemolerne

lyset siver ud af byerne
langs jernbaneskinne
vi lader lyset sive ned i jorden som mælk

dukkerne har fået hjelme af plexiglas
deres hænder er blanke
visirerne er slået ned

de stiller sig i formation
borer sig fast i gaderne med skruer

og våbensystemerne har vi taget fra dem
grænseposterne er spærrede
og banegårdene har vi overmalet med
slogans

bilerne står stille ved
jernbaneoverskæringerne
borgerne står i kø ved stationerne,

radarsystemerne viser kun de sorte tænder
som skyder op af jorden

og kvinderne har malet deres hænder sorte

på trapperne til Knesset har vi spredt vores
sorte ferskener
og overmodne avocado

radioerne sender signaler ud, og
mobiltelefonerne,
bilernes GPS-transmittere broadcaster deres
positioner ud til satellitterne

som registrerer

tavst
inderligt,

de indekserer

alle informationerne bliver samlet i ét punkt
og det punkt har ikke særlig meget styrke

langsomt bliver vi større
og går væk fra byerne,

væk fra tavsheden
dynerne der lyser op i mørket

vi smider kapperne, og skoene, og bælterne

og skægget falder væk fra vores kroppe,
håret falder væk

ud til kysterne
ud på grangrenene som dækker havet

vi skærer kedeldragterne væk fra kroppene
og skærer habitterne væk
smider bowlerhattene og armbåndsurene og
mobiltelefonerne

alle hudlagene og uniformerne skræller vi
væk, og indenunder
er vores kroppe er sorte som præsterne

sorte som kvinderne

havet fryser til is under vores fødder
arme af is skyder ud langs havoverfladen,
ud for at omfavne verden
det er sortere end noget man før har set
isen er dyb og gnistrende,
den er dyb som sølv

og vi vokser imens vi går,
vi bliver færre, og større, og forener os

blæsten skærer tavst igennem kroppene
tjære flyder fra jakkeærmerne

mågerne skriger, og snefnuggene flimrer
mod himlen
de bliver ramt af fnuggene, én efter én
mågerne eksploderer med tavse knald

og snefnuggene er stjerner,
de er satelitter
de er det sidste lys

og de har ikke særlig meget styrke

vi kan se tårnet dukke op i horisonten
det sender sine nyhedstelegrammer ud

speakerne fortæller om det sidste, det
 allersidste
de indkommende telegrammer smuldrer i
 apparaterne

vi slår ring om tårnet, tjæren løber ned i
 vores øjne
vi smelter, og siver gennem sprækkerne

nyhedsredaktørerne forstener,
speakerne bliver til støv

lampernes øjne bliver sorte,
og kablerne brænder væk som væger

TV-speakeren har kolde fingre under
 vanterne
læberne bliver grå og stive

øjenlågene er blevet til negle
ansigtet kniber sig sammen imens det taler

(papir, der rasler mellem fingrene)
endelig kommer han til det

det sidste, det aller
 aller

en krop ligger udenfor i fnuggene
punkterne dækker jorden som pollen

og skællene
falder væk fra ansigtet

neglene vokser frem på speakeren
et nøgent ansigt, bag kødet
af negle, og hår, og skæl

igennem stationens tomme gange
hvor musklerne glider væk fra knoglerne
 som fisk,

snor sig hen over gulvet og lægger sig til at
 dø, i hjørnerne i mødelokaler
dybere mod stationens indre

væggene forsvinder,
kontormøblerne bliver til støv

da speakeren når det inderste kammer
og sætter den sidste plade på

og det siger
Nothing you can do that can't be done /

og
Nothing you can say but you can learn how
 to play the game /

og
All you need is love /
All you need is love /

2

Der er fest i byen i dag
flagene står på halvt

Ballerinaerne går deres søvnige march
gennem gaderne,
de kan holde takten: et-to, et-tre, to-tre
de springer imponerende, og der står gnister
omkring deres ankler,
hver gang tæerne strejfer asfalten

Soldaterne er tavse og pyntede i deres
korpsuniformer
de ryger gratis cigaretter og drikker Evian
skjuler blomsterblade med narkotisk
virkning under tungen

Raketterne eksploderer på himlen
grønne sporprojektiler får slagordene til at
lyse op i mørket

Og vi lader flagene drysse ned
flænsede
som støv fra vindueskarmene

Soldaterne har vundet krigen i dag
de har flyttet om på kontinenterne,

og deres familier drysset ned
flænsede
som støv fra vindueskarmene

Ballerinaerne vugger forbi på gaden
deres led er slanke som bier

kroppene forsvinder i scenelyset, længere
fremme

mens deres hænder bliver siddende på
soldaterne

Og soldaterne tror ikke længere,
hvad de tør tro
de ved ikke,
hvad de tør vide

Kontinenterne har vendt sig, mens de
kiggede den anden vej
og bjergene er blevet til hytter

Soldaterne har vundet krigen i dag,
de har vundet over civilisterne,
de har vundet over civilisationerne

de har flyttet et land ned under havet,
givet en nation tilbage til Gud

Og soldaterne har slået rod i krigen,
de bevæger sig hen over kloden som en
væske,
soldaterne heler verdens sår
og ballerinaernes kølige fingre rører ved
deres læber, når de trækker vejret

De siger aldrig mere,
hvad de tør sige
de er helte, men der står fremmede
menneskers navne på deres gravsten

Soldaterne er ødelagte mennesker,
deres kroppe trænger ind i ballerinaerne

stumper lander mellem fødderne
på diskoteksgulve

De dyrker jorden
og driver fabrikkerne,
de står vagt omkring den demokratiske
proces

med ulmende hjerter,
og sind der er omviklet med pigtråd

Vi holder taler for soldaterne
vi takker dem bag deres ryg

Og aviserne har allerede flået deres livs
værk i stykker

Bag mig vågner noget stort
 det folder vingerne ud
 hver enkelt fjer skælver i brisen

Jeg er blevet lærer, jeg er blevet omgænger
 og dagene kan ikke finde frem til mig

Jeg tager bøger ned fra reolerne
 de har fugtige sider,

bogstaverne mister deres kraft inden jeg når
 at læse dem
 jeg kan høre stemmer hviske i gangene

Jeg kigger ind mellem bogryggene
 og ser en skygge bevæge sig på den anden
 side,
 fingrene kan ikke finde frem til mig

De bærer mig væk når de tror at jeg sover
 men opdager at det ikke er mig,
 for søvnen kan ikke finde frem til mig

Nyhedsprogrammerne bliver genudsendt
 Nephew spiller på Rådhuspladsen
 Barack Obama holder sin tale for
 komiteerne

Og søvnen kan ikke finde frem til mig
 jeg har hørt historien før
 og jeg tror ikke på nyhedsudsendelserne
 mere

Jeg tror ikke på forestillingerne mere,
 og jeg tror ikke på Leonard Cohen, når han
 spiller på Rådhuspladsen
 på Barack Obama der holder sin tale for
 komiteerne

Og postbudene kan ikke finde frem til min
 adresse
 aviserne kan ikke finde frem

lyngplanterne kan ikke vokse mere,
 og jeg tror ikke på at lyngplanterne findes,
 opkrævningerne kan ikke finde frem til mig

Herta Müller findes ikke
 og cikaderne findes
 og det er ikke mine læber mere

Ordene blegner på siderne
 og Herta Müller kan ikke finde frem til mig

Jeg tror ikke på solen mere
 når den skinner på altanerne

Det er det eneste jeg kan se,
 jeg er dømt til at se det,
 aldrig se andet end solen,
 der skinner på altanerne

Og lyngplanterne kan ikke vokse
 natten kan ikke finde frem til mig

Richard Nixon holder sin tale i solen
 den dag, da de skød Barack Obama

Herta Müller læser mine digte op på
Rådhuspladsen

men det er ikke mine ord hun læser
det er ikke mine læber der
slides mod fortovet

Nellikerne findes ikke, og cikaderne
telefonselskaberne findes,
de sender fiktive opkrævninger ud
og fingrene kan ikke røre ved konvolutterne

Noget stort vågner bag mig,
det sitrer et øjeblik,
med sine fjer imod vinden
og gnubber sit blanke næb imod
kameraerne

Lee Harvey Oswald læser mine digte op for
komiteerne
han er en god oplæser, han gør digtene til
sine egne

komiteerne
har indrettet biblioteker i de gamle
gaskamre

og digterne ligger som våde fugle i sandet

4

Her står den unge sælger
han arbejder som daytrader
i et konglomerat der sælger fersken-
optioner

der handler med sommerfuglelarver
og overmodne avocado

der samler hirse i containere omviklet med
stanniol
der graver trøfler op
der hælder flydende sølv
i fugleungers opadvendte halse

Her står den unge sælger
han venter på sin næste chance
som en prædikant,
som en flodseng, der venter på regnen

Han knapper sin jakke, retter på den
bruger et mørkeblåt lommelørklæde, af et
fint vævet materiale
til at fjerne de dråber af sølv, som langsomt
dannes ved kanten af hans
fingernegle

Han husker,
han engang var tæt ved en kvinde
hun klyngede sig til ham
som glas

Han solgte kaffebønner til hende,
selvfornedrende gloser
hun trak glasskår ud af hans øjne

Og da hun knuste sig selv
på hans badeværelses gulv en dag

begyndte han at sælge stumper til turister

5

Og en fredag aften kom jeg til at lukke
øjnene igen
og jeg så dine slanke skuldre igen,
din bølgende ryg,
dine nøgne ankler igen

Jeg så dit ansigt forsvinde i ekstasen
dine børn forsvinde i det offentlige rum

du viste mig din nakke, dine bryster

Men det er kun din ryg jeg egentlig husker
dine muskler, der glider væk fra armene
kitlerne, der bevæger sig professionelt
omkring dig

Og børnene er som aber
med store, blanke øjne,
oppustede hoveder og underudviklede
kroppe

børnene der blev født med hår på ryggen,
og lange, skarpe fingre

Jeg holdt dine skuldre, og lod dig sove
imens de tog børnene fra dig

Og da du vågnede
viste du mig dine bryster igen,

Viste mig din bølgende ryg igen,
din fugtige mund,
viste mig din krops umulige nutid igen

Drengenes fodspor lever kun i sekunder
fnuggene samler sig,
fnuggene dækker jorden,
dækker verdenshavets blanke flade

Én dreng vender sig om
ser fnuggene vokse frem som
mælkebøttepollen

Drengens fødder er dækket
skoene,
drengens posede knæ
bliver utydelige, drukner i fnuggene

Drengen gemmer sten i sine lommer
hænderne flagrer, hvirvler op som blade i
vinden
drengene blæser, fnuggene blæser op mod
drengene

Det er kun stenene der holder ham nede,
siger han
”Jeg er her”, siger hán
kun planeten hører, kun stenene
drengene hvirvler som blade i vinden

Hán er alene til stede
”Jeg er”, drengene siger,
drengene hvirvler fra satelitterne til himlen

”Jeg er hér”
fnuggene,
”Jeg ér”
fnuggene,
isen gør krav på fødderne

støvet gør sig
isen skal blive til mudder omkring sine sko

Børnene vandrer,
de driver i fejende bevægelser ned over
skråningerne
drengene gør krav på støvet,
pigerne gør krav på deres støvblomster

Blomstrende, blomsterne findes
og akacietræerne findes
og bierne findes
citrontræerne blomstrer, duerne, blomsterne

Bladene faldes,
og bierne falder til jorden som små lig,
brune og tætte

Stenene binder ham til stedet
”Jeg er her nu”, han siger,
hán findes, og citrontræerne findes
og aviserne findes,
befolkningerne vandrer hen over sletterne

Stenene river tunge huller
de skraber mod knæene
knæene binder stenene til stedet

”Jeg er hér”
han sigér,
”Jeg kan sé det”

Jeg ser hydrogenbomben
fanget, i ægget

Jeg ser papirerne sværme i luften,
fluerne, missilerne
som punkter og streger i et morsealfabet

Lad os løbe
himlen skjuler os

Lad billederne hvirvle
på reklameskærmene
lad vinger løfte gaderne,
de hjemløse rasle ud over kanten som
marmorkugler

Lad elmasterne synge mod landskaberne
børnene stjæle cykler foran bibliotekerne
lad skovlene slides til streger mod tapetet

Vi må løbe
himlen skjuler os

dybt og levende igennem det rum
som hydrogenbomben efterlader

8

Hvis nu dette var et skingrende mørke

Hvis du engang levede af det,
som hundene slæbte hjem til dig

Hvis du har negle, men ikke tør vende dem
mod tapetet
Og når du kan høre at de rasler med zippo-
lightere under gulvbrædderne

Hvis du ikke vælger at skrue tiden tilbage

Hvis du lukker din Bibel, dine
forbryderalbums
Hvis dine slægtsforskningsmanualer bliver
stående i reolerne

Hvis du går til randen af jordfaldshullerne,
og ser kvinderne kaste sig i dybet

Hvis du ser de grusomheder,
som hummerfiskerne kan løfte op af havet
og mærker bylderne,
som vokser frem bag børnenes ører

Når du ser flyene
vokse frem fra skråningerne

Og selvtægtsmændene, og fasanerne
der hyler i det samme kor om natten

Hvis du kan smage stenene, der hvor du
engang havde tænder

Hvis du stadig ikke ønsker at skrue tiden
tilbage

Hvis din latter giver genlyd over
kirkegårdene

Hvis du kan rette dine tanker mod
fremtiden,
og du kan mærke syreregnen,
og renselsen,
og universets uendelige tomhed

Og når du alligevel tvivler et øjeblik,
når skrigene endelig bliver tavse
og asken daler, i store flager fra himlen

Så står jeg et øjeblik (i min døråbning)
og (ser) (ønsker) (de andres) liv (passere)
(forbi)

Jeg ser cigaretterne (og
selvmordsforsøgene)
(tv-lørdage), (delebørn og bryllupsnætter)

Jeg ser førtidspensionisterne og
friværdimillionærerne
(og de fire lykkelige drenge,
som engang lovede at holde sammen i livet)

Jeg ser frugten af (dine hænders arbejde)
(dine børnsnoteringer)

og (de fleste) (mange) fik mere end de
havde fortjent
og (langt færre) (næsten ingen) (fik hvad de
ønskede sig) (kendte det mål)
(andre) (du) (alle) (havde sat for
dem)

(og flere som kendte deres egne
begrænsninger)

Jeg ser solene drukne sig bag horisonterne,
jeg ser (morgensamlinger, aftensange)
(eftermiddagstavshed)

(Spabade, og Forbrugerstyrelser)
og (folkebevægelser) (firmakonkurser)
(radikale samfundsforandringer)

Jeg står i min dør, og (ser) (ønsker) de
andres liv passere forbi
hvordan de vokser sig,
(hæse) (vilde) (aflange og skrøbelige)

Jeg (ser) (ønsker), uden misundelse
hvordan (de) (tyvene) (de professionelle)
elsker (deres) (forræderier) (børn)
(religioner) til verden
(hvordan de frygter) (hvordan de flygter)
deres børn til verden

Jeg ser til, (uden misundelse)
når de trækker sig selv op (ved rødderne)
(ved fødderne igen)

Når de (trækker fjedrene op)
(trækker tænderne ud på hinanden)

Jeg ser til, når de
(*næsten ikke*) sælger deres døtre

Når de næsten ikke kan kende deres børn
fra hinanden (endnu)

Jeg ser til, uden at misunde dem,
det er ikke fordi jeg ønsker at være i deres
situation

Når de (lige akkurat) kan huske,
hvordan (de) (en af de to) (elskede) (ville)
(hinanden) (det hele) (alt andet end
det) (slå streg over det uønskede) (i
dagene inden jordskælvet)

Jeg ser mine venner falde
omkuld, på beværtninger
ved hotellernes swimmingpools
dybt i kontorbygninger

Man ser dem på bunden af kanalerne
sidst på året, blandt røde ark og gule,
som falder ned fra træerne på den årstid

Man lader kommunens
renovationsarbejdere komme forbi,
for at fiske ligene op af vandet

Turistbusser holder ind foran kirkerne
kameraernes kliklyde,
lyder tavst op i rummet

Gummiskoene, der slæber mod gulvet
og turisternes interesserede mumlen
når de kigger ned i de åbne kister, som står
opstillet foran alteret

Og publikummerne
er interesserede i at høre om din smerte
TV-stationerne sender live fra begravelsen,

de transmitterer denne ufattelige katastrofe
som har ramt nogle få mennesker

”I vore dage kender vi ikke til afsavn,
vi betragter disse fascinerende fænomener
som den sidste rest af menneskeheds
barbariske fortid,”
siger speakeren til de yngre generationer

Børnene, der besejrede døden
der besejrede fattigdommen

der husker afslutningen
på klimakatastrofernes pinlige ragnarok

Der brugte koncentrationslejrene
som argument for nødvendigheden af
racehygiejne

Der så nazisterne, den religiøse
fundamentalisme,
de imperialistiske invasionskrige

som rent medicinske udfordringer
der kunne løses ved genetisk
ingeniørarbejde,

Det store projekt for at forbedre
menneskeheden,
The New Deal For A New Century

Vi er nogle få der føler savnet
det gør os pinligt berørte,

Vi slukker telefonerne,
når de ringer for at aftale et interview til
morgennyhederne

Anden del

**Historieløsheden regerer, man
taber lodder og
statsobligationer, papirer der
flagrer i vejkanter langs
motorvejene. Ingen læser
klassikerne, ingen læser
klagerne. Alle er bedøvede.
Der er festival.**

1

Hvornår har du sidst set solen bøje sig ned over Århus Industrihavn, støde sine lange arme i vandet, så det syder omkring albueleddene, gribe om skidtfiskene, ankerkæderne, de tabte cykler, algerne rødder i bundslammet, gribe nøglebundterne og hummerprammene, kortene til julemanden, de sagtmødige som skjules ydmygt med ansigtet i mudderet mens de venter på at det bliver morgendagen år 142 – igen – deres frelser lovede at han ville komme tilbage fra studieturen, og imens han lover det ser jeg solen gribe med flammende hænder om bolsjepapirerne, festhattene, sandsigerskerne, folkebevægelserne, de brudte løfter, armene, anklerne, plattenslagerne, ådselsæderne, fuglekenderne og de afslørede mavedansere, de afslørede journalister...

og hvis han kan løfte vægten af to hundrede indbildte årtusinder (vi lever kun én enkelt dag, men har tusindvis af falske minder, siger de i min favorittegneserie), og sprudle det hele, sprætte det hele, eksplodere det hele i spjættende kaskader af champignonsky-agtige dimensioner så det regner med for længst irrelevante forhåbninger ned over shoppinggaden i Århus Midtby... hvad tror du så han siger, vores gamle sol? eller ville han bare se hvalbenene flyve? jeg ved det ikke, jeg var der, jeg optog det med mit mobiltelefonkamera, men min usb-port ville ikke tage imod filmen, youtube ville ikke acceptere den, det er brud på copyright sagde de... mine venner bliver blinde, når jeg viser dem mine optagelser, og den teknologiske udvikling har for længst gjort mine erfaringer forældede...

2

Snevejret!

som en tornado af dulmende smålys

over kloderne,

sårskorperne,

fortrydelserne,

som en bølgedal i et hav af famlende,

blødende hænder

de sagtmodige hærskarer, på bilruderne

dryppende fra udstødningsrør

fra mundvige

askefnug, hviskende

fødderne på fnuggene

og kyssene under fødderne

kongen med sin krone af sår

hovedet der er rullet i aske, dyppet i fjer

departementschefer vendt på hovedet i

driverne,

lamper spændt om fødderne

3

Så lærer jeg at være til stede i mit indre
jeg lærer at være til stede på
Sygedagpengekontoret

Og jeg lærer undtagelsernes navne
og henlæggelserne,
jeg lærer skatteunddragernes navne

Jeg lærer endelig
at være til stede i min krop
jeg lærer at gå langsomt

Og folk siger at de aldrig har kendt mig før
nu
”det er godt at se, du har paraderne nede”

”Du kan ikke holde dit sand mellem
fingrene mere”
”og du kan ikke gnave dine negle længere
ned end benet”

Og så lærer hænderne
at være til stede på knæene, igen
blikket lærer at stirre ind i væggen

Og fiskene lærer
at ofre sig i nettene, igen
og mågerne lærer at kredse i vinden

Kvinderne lærer også
at ofre sig selv i nætterne igen
og igen lærer bøddlerne at smile

Og De Andres Liv
lærer andre at være til stede, igen,

de finder deres plads i bøgerne
de får publikum til at grine ad sig selv igen

at hente rimfrost ind, og fodre kørerne om
morgenen

De lærer at suge kraft fra bladene,
de lærer at blive muld til skovbunden, igen

4

to

Han forsøger at besvare journalistens
spørgsmål, men stirrer pludselig ned
i universets fødsel

to

men ser strandvaskerne ride ind på
skumtoppene

Where, if to do where

men ser kreditbetingelserne styrte som
gribende hænderflokke over
molekylerne

Where to do, if then was time existed

men ser en atomkerne skydes fra overfladen
af en aluminiumsdåse

ser et tæppe af elektroner der lægger sig
knitrende over kulturinstitutionerne

ser en bevidsthedskonstruktion læne sine
knogler op ad NATO-soldaternes
udtrådte kampuniformer

men ser den sambakæde af endnu ufødte
spædbørn som danser på kanten af
al menneskelig forståelse

"Where to go, what to do"

"I, I"

5

Jeg tror på den poetiske uretfærdighed
jeg tror på at demokraterne
finder stilheden i deres fængselsceller

Jeg tror på 3. verdensarbejderne,
når jeg hører at handelsbalancen er
genoprettet
når deres led svulmer op, og øjnene kniber
sig sammen omkring betændelsen

Jeg tror på taxachaufførerne,
vittighedstegnerne
og danserne, som hvirvler foran
problemerne

Jeg tror på løgnerne,
og på at man skal elske sig selv, før man
kan blive elsket af andre
så jeg tæller velsignelser op,
polerer spejlbilleder i venteværelser
og sælger livsstilsmagasiner på gaderne for
småpenge

Jeg tror på, at den sidste Mohikaner
levede livet som en turistattraktion
jeg tror på at løgnerne er smukkere end
pressemeddelelserne

Og jeg ved at Jorden aldrig har været
smukkere end i netop dette øjeblik

og dette øjeblik,

netop dette,
og,

Og så spoler jeg tilbage til tiden før vi blev
så smukke
dengang troede jeg på løgnerne, på
avisforsiderne
og lod de økologiske mejeriprodukter om at
kæmpe for en bedre verden

Dengang Nelson Mandela lagde an til
landing
og Sri Hari lovede en sundere sjæl gennem
rytmisk meditation
dengang troede jeg på at alle var enten
løgnere eller idioter

6

DISCLAIMER: Det er dig der er idioten

Du forspildte din chance, dengang du trådte
på den usikre fortovsflise i
begyndelsen af Købmagergade
dengang du valgte den *sortglaserede*
urtepotte i Magasin

Du tabte væddemålet, fordi din mor er født
i provinsen
fordi du tog den forkerte cd med til
klassefesten
fordi du ikke troede at man måtte købe sine
slips i en genbrugsforretning

Du var ikke troværdig som menneske,
vi kunne ikke se at du havde en
personlighed

Du lærte at udstille dig,
du lærte outsiderrollen, og de småracistiske
bemærkninger

Du prøvede Minnesotakuren et par gange
og lærte at besøge dine børn på
institutionerne

Og du lærte, at det er dig de griner af
i synagogerne
at imamerne taler om dig,
når du ikke forstår hvad de siger

Det var dig der blev kasseret i den første
sætning
dengang du lærte voldshandlingerne at
kende

du mødte fængselspræsterne, og
samtaleterapeuterne,

og du meldte dig
frivilligt ind i
resocialiseringsprogrammerne

Du vælger selv, hvordan du vil skambides
du lader stå til, du lader bødlerne vente
du vælger selv din pensionsopsparing

Har du talt med din 3. verdensarbejder i
dag?
har du købt klistermærkerne, har du drukket
af magtesløsheden i dag

Kan du tåle det når fantasien løsner sig,
når dyderne blæses, får vinger, rystes,
opløses
er du inviteret, man skal ikke være inviteret
til denne fest

kan du tåle det når danserne får vinger
kan du drikke med lobbyisterne,
generalerne, vildtbiologerne
”Kan du spise mere?”

er du mæt, er du nedslået
der er altid mere hvor du kommer fra
og du kan altid blive mere end nedslået
kan du dreje på tandhjulene, oliehanerne,
elfenbensvingerne
kan du finde din plads, skubbe til, og få
møllehjulene til at rotere

Og når du skovler vennetjenester ind,
som blade i vinden

og din veninde rejser Jorden rundt for at
møde dig,
på kanten af en skammel i dit hotelværelse

med sand der driver ud af frakkeærmerne,
og en kuffert der sejler i rudekuverter,
hædersbevisninger

Og når du *selv* er blevet en verdensarbejder,
og aldrig kan holde op med at være det,
”Das Leben ist eine Baustelle”

når din Facebook-opdatering siger at du
tager pladsen fra de gamle damer i
supermarkedet
optager din plads på ventelisterne
og stjæler din tid fra teleudbyderne, fra
revisorerne, fra pressesekretærene

når vi mødes som børn igen
og leger menneskene efter spøgelse

når vi leger den franske Revolution
og underskrivelsen af den universelle
erklæring om Menneskerettigheder

når der er Festival i Roskilde igen
og sikkerhedskonference i Bella Centeret,

når NGO’erne holder deres taler på
Rådhuspladsen
den dag attentatmændene flettede deres
bomber til gardiner

Appendix

Twittermåge

Nogle af digtene blev forkortet og remixet til udgivelse på [Twitter.com/palepoets](https://twitter.com/palepoets), som optakt til udgivelsen af den fulde digtsamling på [Palepoets.com](https://palepoets.com). Det så således ud.

A1. så slukker vi for musenes øjne

A2. vi fylder kloakkerne med sand / hænger
bannere mellem husene / og
nødhjælpsflyene drysser sort konfetti over
ørkenen

A3. lyset siver ud af byerne / langs
jernbaneskinnerne / vi lader lyset sive ned i
jorden som mælk

A4. og kvinderne har malet deres hænder
sorte

A5. snefnuggene er stjerner / de er
satellitter / de er det sidste lys

B1. der er fest i byen i dag / flagene står på
halvt / soldaterne er tavse og pyntede i
deres korpsuniformer

B2. soldaterne ryger gratis cigaretter / de
drikker Evian / de skjuler blomsterblade
med narkotisk virkning under tungen

B3. og vi lader flagene drysse ned /
flænsede / som støv fra vindueskarmen

B4. soldaterne har vundet krigen i dag / de
har flyttet om på kontinenterne / bjergene er
blevet til hytter

B5. og deres familier drysser ned / som støv
fra vindueskarmene

B6. vi holder taler for soldaterne / vi takker
dem bag deres ryg / og aviserne har allerede
flået deres livs værk i stykker

C1. bag mig vågner noget stort / det folder
vingerne ud / hver enkelt fjer skælver i
brisen

C2. jeg er blevet lærer / jeg er blevet
omgænger / og dagene kan ikke finde frem
til mig

C3. søvnen kan ikke finde frem til mig / jeg
tror ikke på nyhedsudsendelserne mere

C4. jeg tror ikke på solen mere / når den
skinner på altanerne

C5. det er det eneste jeg kan se / jeg er dømt
til at se det / aldrig se andet end solen / der
skinner på altanerne

C6. Herta Müller læser mine digte op på
Rådhuspladsen / men det er ikke mine ord /
det er ikke mine læber / der slides mod
fortovet

C7. komiteerne har indrettet biblioteker i de
gamle gaskamre / digterne ligger som våde
fugle i sandet

D1. drengenes fodspor lever kun i
sekunder / fnuggene samler sig / fnuggene
dækker jorden / dækker verdenshavets
blanke flade

D2. hænderne flagrer, hvirvler op som
blade i vinden / drengene blæser, fnuggene
blæser op mod drengene

D3. det er kun stenene der holder ham nede,
siger han / kun planeten hører, kun stenene

D4. børnene driver i fejende bevægelser
ned over skråningerne / drengene gør krav
på støvet / pigerne gør krav på deres
støvblomster

E1. lad papirerne sværme i luften / fluerne
missilerne / som punkter og streger i et
morsealfabet

E2. lad os løbe / himlen skjuler os

E3. lad billederne hvirvle / på
reklameskærmene / lad vinger løfte gaderne
/ de hjemløse rasle ud over kanten som
marmorkugler

F1. så lærer jeg at være til stede i mit indre /
jeg lærer at være til stede på
Sygedagpengekantoret

F2. og folk siger at de aldrig har kendt mig
før nu / ”Du kan ikke holde dit sand mellem
fingrene mere”

F3. ”Du kan ikke gnave dine fingre længere
ned end benet”

F4. og så lærer hænderne at være til stede /
på knæene, igen / og fiskene lærer at ofre
sig / i nettene, igen

F5. kvinderne lærer også / at ofre sig selv i
nætterne, igen / og igen / lærer bødlerne at
smile

F6. de lærer at suge kraft fra bladene / de
lærer at blive muld til skovbunden / igen

G1. han forsøger at besvare journalistens
spørgsmål, men stirrer pludselig ned i
universets fødsel

G2. men ser kreditbetingelserne styrte som
gribende hænderflokke over molekyleerne

G3. ser et tæppe af elektroner der lægger
sig knitrende over kulturinstitutionerne

G4. den sambakæde af endnu ufødte
spædbørn som danser på kanten af al
menneskelig forståelse

H1. jeg tror på den poetiske uretfærdighed /
jeg tror at demokraterne finder stilheden / i
deres fængselsceller

H2. jeg tror på taxachaufførerne /
vittighedstegnerne / og danserne, som
hvirvler foran problemerne

H3. jeg tror, at man skal elske sig selv / før
man kan blive elsket af andre / at løgnerne
er smukkere end pressemeddelelserne

H4. jeg ved at Jorden aldrig har været
smukkere end i netop dette øjeblik

I1. DISCLAIMER: Det er dig der er idioten
/ du var ikke troværdig som menneske

I2. du lærte outsiderrollen / og de
småracistiske bemærkninger / du prøvede
Minnesotakuren et par gange

I3. du lærte at besøge dine børn på
institutionerne / og du lærte, at det er dig de
griner af / i synagogerne / at imamerne taler
om dig

I4. du blev kasseret i første sætning /
dengang du lærte voldshandlingerne at
kende

I5. har du talt med din 3. verdensarbejder i
dag? / kan du tåle det når fantasien løsner
sig / når dyderne blæses / får vinger /
opløses

I6. kan du drikke med lobbyisterne /
generalerne / vildtbiologerne / ”Kan du
spise mere?”

I7. og når din Facebook-opdatering siger at
du tager pladsen fra de gamle damer i
supermarkedet

I8. og du stjæler din tid fra teleudbyderne /
fra revisorerne / fra pressesekretærene

I9. når vi mødes som børn igen / og leger
menneskene efter spøgelseerne / den dag
attentatmændene flettede deres bomber til
gardiner